

FALADE GALEGO

Miniñas da Cruña,
de amabre despexo,
de falas graciosas
e pasos lixeiros,
deixá de Castela
os duros acentos:
falade, miniñas,
falade galego.

Cando é que vos ouzo,
a patria esquecendo,
falar esas duras
palabras de ferro,
non sei o que sufro,
non sei o que peno:
falade, miniñas,
falade galego.

Mais cando falades
nos patrios acentos,
envoltos no voso
anxélico alento,
parece que escuito
un canto do ceo:
falade, miniñas,
falade galego.

DOS CELTAS ANTIGOS

Dos celtas antigos
gloriosos exempros;
do duro romano
non lixios, non servos:
rompede as cadeas
da patria, dos eidos;
luitade valentes;
luitade, gallegos.

Con rogo e con pranto,
con brandos acentos,
non ben se consiguen
os nobres empeños:
esforzo e constancia
vos peden os tempos:
luitade animosos;
luitade, gallegos.

Luitando se vencen
da sorte os degredos;
quen luita, ese é forte;
quen cede, ese é servo:
oponde aos destinos
un peito de ferro:
luitade, luitade, luitade, luitade,
luitade, gallegos.

Os pinos

¿Que din os rumorosos
na costa verdecente,
ao raio transparente
do prácido luar?
¿Que din as altas copas
de escuro arume harpado
co seu ben compasado
monótono fungar?

–Do teu verdor cinguido
e de benignos astros,
confín dos verdes castros
e valeroso clan,
non des a esquecemento
da inxuria o rudo encono;
desperta do teu sono,
fogar de Breogán.

Os bos e xenerosos
a nosa voz entenden,
e con arroubo atenden
o noso rouco son,
mais só os ignorantes,
e feridos e duros,
imbéciles e escuros
non nos entenden, non.

Os tempos son chegados
dos bardos das idades,
que as vosas vaguidades
cumprido fin terán;
pois, onde quer xigante
a nosa voz pregoa
a redenzón da boa
nazón de Breogán.

Teus fillos vagorosos
en que honor só late,
a intrépido combate
dispondo o peito van;
se, por ti mesma, libre
de indigna servidume
e de oprobioso alcume,
rexión de Breogán.

Á nobre Lusitania
os brazos tende amigos,
aos eidos ben antigos
con un punxente afán;
e cumpre as vaguidades
dos teus soantes pinos
duns máxicos destinos,
iouh, grei de Breogán!

Amora da terra verde,
da verde terra nosa,
acende a raza briosa
de Ousinde e de Froxán;
que aló nos seus garridos
xustillos, mal constreitos,
os doces e albos peitos
das fillas de Breogán;

que á nobre prole ensinen
fortísimos acentos,
non mólicos contentos
que ás virxes só ben están;
mais os robustos ecos
que, ioh, patria!, ben recordas
das sonoras cordas
das harpas de Breogán.

Estima non se alcanza
cun vil xemido brando;
calquer requer rogando
con voz que esquecerán;
mais cun rumor xigante,
sublime e parecido
ao intrépido sonido
das armas de Breogán.

Galegos, sede fortes,
prontos a grandes feitos;
aparellade os peitos
a glorioso afán;
fillos dos nobres celtas,
fortes e peregrinos,
loitade polos destinos,
dos eidos de Breogán.

EXERCICIOS:

Sobre o primeiro poema:

1. A quen se dirixe Pondal neste poema?
2. A que bloque temático dentro da poesía pondaliana pode pertencer este texto?
3. Que concepción da muller deixa entrever este poema?
4. Anota os adxectivos que se empregan para describir a estas mulleres
5. Cal é a mensaxe principal?

Sobre o segundo poema:

1. A quen se dirixe este poema? Que lles pide?
2. Anota as palabras que teñen connotacións bélicas.
3. Que papel adopta neste caso o poeta?
4. A que bloque temático pertence dentro da obra de Pondal?

Sobre o terceiro poema:

1. Quen fai as preguntas iniciais do poema? A quen se dirixen ou quen as responde?
2. Quen son os rumorosos?
3. No texto en ningún momento se menciona o nome de Galicia. Como se refire a ela?
4. A que se refire o autor con Lusitania? Que era exactamente? É unha referencia positiva?
5. Quen son Ousinde e Froxán? Cres que son reais? De onde puido tomar Pondal estes nomes?
6. Que instrumento musical se menciona no poema? De que é símbolo?
7. Que recursos literarios podemos atopar?